

enkel en alleen de persoon, het karakter van Krajenbrink aan, zonder op de inhoud van het meningsverschil in te gaan. Hiermee diskwalificeert Wiersma zichzelf hardhandig. Termen die hijzelf gebruikte, 'negatief' en 'schadelijk', zijn nu meer dan van toepassing op zijn eigen optreden. *It seems the world of draughts accept everything!?*

Morele vraag

De vraag die zich voordoet is of Krajenbrink alle affaires waarbij Harm Wiersma betrokken is geweest in zijn damcarrière dan maar had moeten negeren, 'om der lieve vrede wil'. Ik vind van niet. Krajenbrink prijst de brede inzet van Wiersma als het gaat om de belangen van topspelers en onder meer ook zijn inzet

voor wereldwijde promotie van het damspel. Hij constateert dat Wiersma vaak als een van de weinige dammers zijn nek durfde (en durft) uit te steken, en Krajenbrink beoordeelt dit dan ook positief. Feit is dat Wiersma daardoor (!) wel meer dan anderen betrokken is geweest bij spraakmakende intriges, en feiten kunnen nu eenmaal niet ongedaan gemaakt worden. Ik vind het volledig (en) valide dat een biograaf (alhoewel *Wiersma verliest* niet een standaardbiografie is) deze feiten dan ook adequaat benoemt en objectief beoordeelt. En dat is mijns inziens het geval. Evenals Johan Krajenbrink vind ik dat het ook leerzaam is om te kijken naar nederlagen van 'groten in de sport'. Ik vind in het boek niet terug dat Krajenbrink de intentie heeft om

andere grootmeesters (lees: Harm Wiersma) eens lekker af te kraken, of ze met leedvermaak te 'degraderen' tot amateurs. Opvallend is wel dat in het boek een hoofdstuk ('intermezzo') met mooie overwinningen van Harm Wiersma is opgenomen. Voelde Krajenbrink zich dan toch enigszins bezwaard? Zelf schrijft hij hierover: *"Wiersma verdient inderdaad ook een boek met zijn mooiste en beste partijen, hoewel in 'intermezzo' al veel staat. Maar bij een volwassen damliteratuur hoort ook aandacht voor nederlagen. In iedere sport worden nederlagen van sporticonen besproken en uitgezonden. En waarom zijn nederlagen alleen maar negatief en schadelijk? (...) Wiersma legt óók veel eer in zijn nederlagen. In zijn nederlagen zien we óók zijn*

enorme speelkracht en zijn betekenis voor het dammen wereldwijd. De nederlagen zijn soms mooi en altijd leerzaam en mogen daarom gezien worden." (pagina 3, 4). Natuurlijk, veel nederlagen in één boek voelen niet prettig aan, maar Krajenbrink heeft als doel om anderen hiervan te laten leren, bijvoorbeeld in het al eerder genoemde hoofdstuk over openingsgerelateerde nederlagen. Verliezen hoort bij sport, ook bij onze denksport. Dan moet er toch ook ruimte zijn om over geschreven te worden? Als een grootmeester verliest, dan gebeurt er per definitie iets bijzonders, iets waar ik in geïnteresseerd ben als partijspeler en als damliefhebber. Logisch dat daar dan ook over geschreven wordt. Ik vind dat bepaald niet triest.

Iser Koepman (voorgond) en Harm Wiersma bereiden zich voor op een partij.
(Plaats en datum onbekend)

Fragmenten

Een recensie van een damboek zonder fragmenten, dat zou mistaan. Veel fragmenten zouden gekozen kunnen worden, bijvoorbeeld de voor ons gedenkwaardige (klok)overwinning die 'onze' Arne van Mourik eens boekte op ons Friese damicoon. Maar nee, ik houd het bij een drietal fraaie combinaties die Wiersma in zijn carrière te verwerken kreeg. Bij één neem ik het commentaar van Krajenbrink integraal over, de andere zijn ter oplossing.

In diagram 3, een matchpartij gespeeld op 20.9.1979, ging het als volgt: "Zwart speelt 38...13-18? 39.38-33 9-13 40.33x22 12-17 41.40-

35 17x28 42.39-33 28x39 43.48-43 39x48 44.35-30 48x22 45.30x6. *Wiersma is bezig met een strakke positionele partij: de standaardafleiding om niet aan combinaties te denken. Dat is het eerste "waarom". Het tweede "waarom" is dat zwart tevreden zal zijn over zijn zet. Hij probeert met die zet de aansluiting te vinden bij zijn voorpost. Hij geeft even een schijf weg, om die weer terug te winnen. Ook hierover zal zwart content zijn: creatief de aanval voortzetten. Dus: te veel aandacht voor de eigen kansen en plannen en te weinig voor die van de tegenstander. En het is een mooie combinatie van Koepman, eerlijk is eerlijk."* (pagina 110).